

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΕΥΚΟΥ

Χτὲς βράδι, τὰ μεσάνυχτα, σὰν πάσαν οἱ βοριάδες
κ' ἔπεσε γύρω σκοτεινιά καὶ σωπασιά θανάτου,
πυκνὸ τὸ χιόγι ἀπλώθηκε στὴ στράτα μας, στὴ στέγη,
κι ὁ γεροπεῦκος τῆς αὐλῆς μὲ τὸ κεφάλι ὀλάσπρο
βαριόγειρε, καὶ ξαφνικὰ φριχτὰ τριζοβολώντας
σωριάστηκε στὰ πόδια του καὶ τούφυγε ἡ ψυχὴ του....

*
* *

Ὁ γεροπεῦκος τῆς αὐλῆς μικρὰ παιδιὰ μᾶς εἶδε
λειψὰ τὰ πρῶτα βήματα σὰν ψάχναμε νὰ βροῦμε,
καὶ τ' ἄγουρα παιχνίδια μας ἀμίλητος θωροῦσε
τὰ καλοκαίρια ἠλιόφωτα καὶ τοὺς θολοὺς χειμῶνες.
Μὰ ὅταν μὲ δίψα σκύβαμε κατόπι στ' ἀλφαβήτα
ἔγερνε πάνωθε ἀγαθὸς γλυκὰ χαμογελώντας.
Καὶ σὰν ξεπεταχτήκαμε καὶ τ' ὄνειρο τοῦ πόθου
μᾶς ἔσυρε, μᾶς σκόρπισε στὸ κύκλωμα τοῦ κόσμου —
ὁ γεροπεῦκος τῆς αὐλῆς συλλογισμένος πάντα

παραπονιότανε μουγγά τ' ἀπὸ τὰ μεσημέρια
 στοῦ μελτεμιοῦ τὸ φύσημα, τριγύρω ἀναζητώντας
 φωνὴ ν' ἀκούσῃ γνώριμη, λοξὴ ματιὰ νὰ ρίξῃ
 τ' ἀνθὴ τῆς ὄψης μας νὰ ἰδῇ νὰ τὰ καλοσωρίσῃ...
 Τὸν ἴσκιο του μᾶς ἔδινε μαζί μὲ τὴν ἀγάπη,
 μᾶς χάριζε τ' ἀνάασμ' ἀλαφρὸ τῆς ἀναπνιᾶς μας
 καὶ δὲ ζητοῦσε ἀντίχαρη κι ἄλλη καμιὰ ἀναγάλια,
 ὁ γεροπεῦκος τῆς αὐλῆς στὸ φτωχικὸ μας σπίτι,
 παρὰ σὰν ἀποσταίναμε στὸ πάλεμα, στὴν πίκρα,
 γιὰ τὴ δουλειά, τὴν προκοπή, τὸν πόλεμο τῆς ζήσης,
 νὰ γέρονουμε στὴ ρίζα του κ' ἐκεῖ νὰ καρτεροῦμε
 τὴν ἀγαθὴ παρηγοριὰ καὶ τὸ χαμένο θάρρος.
 Τὰ χρόνια ποὺ περνούσανε πιστὰ μᾶς τὰ κρατοῦσε
 καὶ τίποτα δὲν ἔφρευγε τῆς θύμησης δικό μας
 ποὺ νὰ μὴν ξέρεῖ νὰ τὸ πῆ στὴ ζωντανὴ λαλιά του.
 Μᾶς μολογοῦσε τὴν παλιὰ ζωὴ κ' εὐτυχισμένη
 τότε ποὺ ὁ γέρος μας παπποὺς μὲ τὴν καλὴ κυρούλα
 καθόντανε στὴ ρίζα του νὰ ψιλοτραγουδήσουν
 τραγούδια τῆς παλληκαριᾶς μαζί καὶ τῆς ἀγάπης.
 Μᾶς ἔλεγε τὴν ὁμορφιὰ τῆς νιότης τοῦ πατέρα
 τὴν ἀνοιχτὴ του τὴν καρδιὰ καὶ τὴ λεβέντικη ὄψη,
 καὶ μᾶς δηγόταν τὴν κρυφὴ του θλίψη κάποιες νύχτες,
 καὶ τὴν ἀγνή, χαρούμενη φωνὴ του σὰ μιλοῦσε
 γλυκὲς βραδιὲς ἀργότερα στὴν κόρη τῆς ψυχῆς του
 ποὺ πλάϊ του βεργολύγιζε μικραραβωνιασμένη.
 Μᾶς θύμιζε τὶς ἀνοιξες καὶ τοὺς βαριοὺς χειμῶνες,

μέρες καλές πού διάβηκαν και νύχτες ἀγοριμένες,
 τὶς μπόρες, τ' ἀστροπέλεκα, τὶς μάνητες τοῦ ἀγέρα,
 τὰ κλάματα γιὰ τοὺς χαμούς, γιὰ τὶς χαρὲς τὰ δάκρια,
 τὰ βήματα τῆς φαμελιᾶς καὶ τὰ σκουντήματά της,
 τ' ἀνέβασμα, τὸ πνίξιμο στὰ κύματα τοῦ χρόνου,
 τὸ κύλισμα, τὸ γύρισμα μὲς στὸν τροχὸ τῆς τύχης,
 τὴ γνώση τῆς ὑπομονῆς, τὴν πίστη τῆς ἀγάπης,
 τὴν ἔχτρα τῆς κακῆς στιγμῆς, τὸν πόθο τοῦ ἴσιου δρόμου,
 τοῦ ριζικοῦ τὸ μπόλιασμα στὴ φύτρα τῆς ζωῆς μας..
 Γέροντας πιά, παράγερος ἀπ' τ' ἄμετρα τὰ χρόνια,
 παπποὺς μαζί καὶ πρόπαππος, βίγλα τοῦ σπιτικοῦ μας,
 ἔγεργε τώρα δλόριζος, καμπουριαστὸς στὸ χῶμα,
 παρακαλοῦσε κ' ἤθελε νὰ τοῦ σταθοῦμε βοήθεια
 γιὰ ν' ἀνασάνῃ μιὰ σταλιά, νὰ ξαναβρῆ τὴ ζήση.

*
 * *

Χτὲς βράδι, τὰ μεσάνυχτα, σὰν πάψαν οἱ βοριάδες
 κ' ἔπεσε γύρω σκοτεινιά καὶ σωπασιά θανάτου,
 πυκνὸ τὸ χιόνι ἀπλώθηκε στὴ στράτα μας, στὴ στέγη,
 κι ὁ γεροπεῦκος τῆς αὐλῆς μὲ τὸ κεφάλι δλάσπρο
 βαριόγειρε, καὶ ξαφνικὰ φριχτὰ τριζοβολώντας
 σωριάστηκε στὰ πόδια του καὶ τοῦφυγε ἡ ψυχὴ του.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ